

[Carsten Raft.]

i spørgsmålet om erhvervelse af rutebiler, således at socialiseringen, som vi for vort vedkommende tillader os at kalde det, vil skride frem og lægge betydelige byrder på staten. Det er vel også et spørgsmål, om det er rimeligt at investere en million hist og en million her i rutebiler, som man måske kunne få afsat til private, for at statsbanerne kan brede sig yderligere. Givet er det i hvert fald, at vi, der til daglig er afhængige af rutebilkørsel, er af den opfattelse, at den rutebil, der betjenes af ejeren selv, er den bedste at køre med, uden at jeg derfor mener man skal gå ned til det helt lille niveau. Jo større rutebilselskaberne bliver, jo flere ruter der lægges til, jo fjernere kontoret bliver, jo dårligere bliver servicen. Rutebiltjenesten er efter min opfattelse en udpræget individuel tjeneste, og derfor er det med betænkelighed, man ser statsbanerne gribe så stærkt ind, bruge så stærke midler over for det private erhvervsliv, så ganske ukonkurrerbare midler, som de gør i dette tilfælde.

Jeg vil dernæst omtale en ting, som jeg har omtalt før for den højtærede minister, men som desværre fortsætter på en uheldbringende måde. I et spørgsmål til ministeren gjorde jeg ham for et års tid siden opmærksom på den meget voldsomme kystnedbrydning, som finder sted ud for Vedbæk. Det er meget store værdier, der går til spilde dér, og det er meget betydelige værdier, de pågældende lodsejere er nødt til at anbringe i hofdebygning, i cementering af strandbred o. s. v. Den pågældende minister tilrådede i sin tid, at man tog spørgsmålet op til overvejelse ved en kystfredningsforretning. Men det er umuligt at få folk derude til at forstå, at det skulle være løsningen, for det er ikke mere end et par år siden, at afstanden blev fastsat ved kystforretning, og resultaterne kan enhver, som kommer derud, selv se: store dele af kysten fjernes hvert eneste år. Der arbejdes til stadighed fire sandpumpere derude. Når de har arbejdet en uge og der kommer en

storm, se man følgerne: så ædes der store, store stykker fra 10, 12, 20 villaer. Det hele er efterhånden en valplads af væltede træer, af sprængte dæmninger, af gamle haver, som helt er rodet op, og nu er vandet ved at nærme sig husene. Jeg vil antage, at det til næste år også vil skylle ind på husene.

Jeg stillede dengang den højtærede minister det spørgsmål, om man i virkeligheden ikke skulle tage op til overvejelse — et spørgsmål, som jeg mener det var motiveret at stille — om det moderne sandpumpningsmateriel ikke er for kraftigt til de fra gammel tid fastsatte afstande. Den afstand, der blev fastsat så sent som i 1953, er den gamle afstand fra for henved 40 år siden; den er bare omregnet til meter.

Ministeren lovede at tage sagen op, idet han den 6. juni i år udtalte (Folketings-tidende 1955-56, sp. 4946):

„Imidlertid vil jeg gerne overveje, om der er grund til at optage en samlet undersøgelse af hele spørgsmålet om, hvorvidt den tekniske fremgang, der er sket med hensyn til sandpumpermaskinellen, skulle kunne øve nogen indflydelse i retning af en revision af de principielle regler, der vedrører sandpumpning.“

Da ministeren interesserede sig for sagen, modtog jeg et brev fra ham i efteråret, hvori han gjorde opmærksom på, at han havde foretaget den lovede undersøgelse. Han udtalte — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„... at der ikke — ud over de steder, hvor der er kystfredningssager — foregår en for kysterne generende sandpumpning, og at der således ikke foreligger noget grundlag for at foretage en generel revision af kystfredningerne.“

Jeg har på forhånd bedt ministeren om tilladelse til at citere af brevet. Det er en anden ting, der bliver svaret på i dette brev. Det spørgsmål, jeg stillede dengang, og som jeg stiller i dag, er: er den normale afstand, som man bruger på steder med kystfredning, ikke efterhånden blevet for lille i forhold til det moderne, meget voldsomme